

פרק ראשון

חששו מטריד את גילה

צהריים של טרום סתיו. רוח קלה נשבה והניעה את צמרות העצים משני צדי הכביש. על המדרכה פסעו לאיטן גילה תדהר ושושי ירושלמי - תלמידות כיתה ח'. מדי יום ביומו, עם סיום הלימודים, היו השתיים פוסעות יחדיו לעבר בתיהן שבשכונת תדמור בתל אביב.

שושי גרה בקומה השלישית, ובדיוק בדירה שמעליה גרה גילה תדהר. גילה - גבוהה ורזה, ושושי - נמוכה מעט ושמנמנות.

"ממש שני הפכים", היו האימהות אומרות, ואֶתֵּן הסכימו גם המורות והחברות. אך כל זה לא שינה במאומה ל'שני ההפכים'; הן המשיכו לצעוד יום יום יחדיו - אל בית הספר וממנו. בין שתי המרפסות שבקומה הרביעית ובקומה השלישית היו מתנהלות שיחות ארוכות, ונראה כי גם 'חשובות', במשך שעות רבות של היום.

"אולי תיכנסי כבר הביתה?!" היתה אמא־תדהר מעירה לבתה.

"כן, אמא, מיד... רק רגע..." היתה עונה הבת.

"שושי, די לצעוק! היכנסי כבר הביתה!" נהגה הגברת ירושלמי לגעור בבתה, שהיתה מעט עצלה בכל אשר נוגע ללימודים...

"טוב, אמא!" היתה עונה שושי, "רק רגע... גילה!" היתה צועקת כלפי מעלה, "במה הפסקנו?"
וכך קלחה לה השיחה עוד רגעים ארוכים...

עתה, פסעו לאיטן שושי וגילה ברחוב המוביל לביתהן, לאחר יום לימודים מתיש.

"שושי!" אמרה גילה, "את יודעת? משהו מטריד אותי."

"כן..." ענתה שושי ועקבה אחר מכונית ישנה וחורקנית, שעברה על פניהן ברעש נורא.

"מה - כן?" התכעסה גילה.

"שכן... אני שומעת שמשהו מטריד אותך, ואני מחכה להסבר..."

"ובכן. המצב הוא כזה..." התחילה גילה בהסבר ארוך, "אין זה מטריד אותי ממש... אבל חשבתי על כך די הרבה..."
"נו!" כמעט פקעה סבלנותה של שושי.

"חכי בסבלנות!" כך גילה, "קשה לי מעט להסביר את עצמי..."

שושי שתקה באורך רוח והמתינה להמשך ההרצאה של חברתה הטובה.

"שימי לב", אמרה גילה, "מאז שהתחלנו את לימודינו השנה, לפחות שני שלישים מן הזמן אנו מקדישות לנושא התשובה: הצורך לחזור בתשובה, הצורך להיות טובים יותר... עד כמה כדאי וראוי לנצל את הימים האלה, ימי אלול ועשרת ימי תשובה, שהם ימי רחמים ורצון. והנה, יום הכיפורים קרב, ואינני רואה כל שינוי אצל אף אחת מאתנו... גם לא אצלי. אמנם לשיעורי הדינים אנו מתכוננות היטב וזוכות בציונים גבוהים - - -"

"לא דייקת הפעם", קטעה אותה שושי במעט לעג, "אני, למשל, לא זכיתי לדבר כזה!"

"די, שושנה!" היסתה אותה גילה, "אני מדברת עכשיו בכל הרצינות. ובכן... אנו מתכוננות לשיעורים כדי להשיג ציון טוב, או כי כך ביקשה המורה, אבל למעשה... זאת אומרת, את המטרה האמיתית של הלימוד - איננו תופסות. את מבינה אותי, שושי?"

"ומדוע לא אבין?" ענתה שושי והניפה לגובה את תיק האוכל שלה. "האם את חושבת, שרק אותך הטרידה הבעיה הזאת? אני בטוחה שעוד אלפי בנות בימינו מוטרדות בימים הנוראים ושואלות עצמן: האמנם אנחנו באמת חוזרות בתשובה?"

"באמת יפה", העירה גילה בלגלוג. "זה בוודאי טוב ורצוי להעסיק את הראש בשאלות כה חשובות... אולם כמה בנות, לדעתך, מתוך אותן האלפים שהזכרת, מסיקות מסקנות של ממש?"

"למה בדיוק את מתכוונת?" לא ירדה שושי לעומק כוונותיה של חברתה.

"אני מתכוונת... יש לי הרושם, כאילו... כאילו אנחנו מסתפקות בשמיעה של דברי התעוררות בלבד, מתרגשות,

מחליטות החלטות נעלות... אבל בעצם לא עושות מאומה כדי לבצע את ההחלטות הללו. נו, האין זה מובן?! "סיימה, וציפתה לשמוע את תגובת חברתה.

"מובן ועוד איך!" הכריזה שושי. "הנה, כאשר אני מנסה לחשוב אם אכן עשיתי משהו כדי לחזור בתשובה... המ... המ..." ופה הרימה שושי את עיניה ופזלה לכל הכיוונים, תוך מאמץ למצוא מעשה מיוחד שעשתה במסגרת ימי הרחמים. "ובכן, באמת, אינני זוכרת משהו כזה... אבל, את יודעת? דווקא החלטתי כבר פעמים רבות כל מיני החלטות יפות. למשל, לברך ברכת המזון אך ורק מתוך סידור, כדי שלא תישמט מילה כלשהי מן הברכה, ועוד החלטות חשובות. אבל משום מה אני שוכחת, או אולי סתם כך מתעצלת, ולא עומדת בזה!"

"נכון!" אמרה גילה. "כך גם אני. לפני יומיים החלטתי לא לדבר יותר לשון הרע, ומאז דיברתי הרבה כל כך..."

השתיים המשיכו לצעוד בשתיקה, מהורהרות מאוד.

רק כשהגיעו הביתה ועצרו לפני דלת דירתה של שושי ירושלמי, אמרה גילה: "את יודעת, שושי, ייתכן... שאם מחליטים החלטות יחד, בחבורה - מצליחים יותר."

"את צודקת!" התלהבה שושי, "ו - - -"

לפתע נפתחה דלת ביתה של שושי. הגברת ירושלמי עמדה בפתח ואמרה: "כמה פעמים כבר הסברתי שאפשר לדבר גם אחר כך?! ארוחת הצהריים מחכה, שושי!"

גילה אמרה 'שלום', ועלתה הביתה. שושי נכנסה פנימה, מהורהרת.

וגברת ירושלמי רטנה: "אף פעם אינן גומרות לדבר... אף פעם!"